

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΓΟΥΕΡΑΤΣΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΠΑΝΑ

(συνέχεια τῆς ἀριθ. 12).

Καὶ ἐπρόξά, καὶ ἐτρέξα μὲ ὄλην μου τὴν δύναμιν, ὥστε τὰ ἄστρα τοῦ στερεώματος μοῦ ἐφαίνοντο μίᾳ ἀδιάκοπος φωτεινῇ γραμμῇ... καὶ τώρα τὸν ἔγασα πάλιν! Ἐ! κύριοι, λάβετε εὐσπλαγγίαν διὰ τὴν ὀρφανὴν, πηγαίνετε με εἰς τὸν πατέρα μου... ὦ πάτερ μου!

Ἐν τούτοις, οἱ στρατιῶται τῆς φρουρᾶς ἐπᾶνθηλον, καὶ ἄλλοι μὲν αὐτῶν μειδίωντες, ἄλλοι δὲ βλασφημοῦντες ἀπέθεντο τὰ ὄπλα· ἀλλ' ἰδόντες τὴν ἀπελπισίαν τῆς νεανίδος ἠσυχᾶσαν πάντες, εἰς δ' αὐτῶν διηγήθη, ὅτι αἰτία τοῦ μεγάλου ἐκείνου θορύβου ὑπῆρξεν ἀπόσπασμά τι ἱππέων, ὅπερ εἶχεν ἐξέλθει πρὸς λεηλασίαν, καὶ ἐπανερχόμενον φορτωμένον λάφυρα εὔρε τὴν ὄραν κατελημμένην ὑπὸ χωρικῶν, ἀμαθῶν, ὄνων καὶ ἀποσκευῶν, μεθ' ὧν οἱ δυστύχεις ἐκεῖνοι κατέφευγον εἰς τὴν πόλιν. Μὴ κατορθώσαν δὲ νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τῆς πειθοῦς ὅπως ἀποσυρθέντες ἀφῆσιν αὐτῷ ἐλευθέραν τὴν ὁδόν, ἐξώρμησε κατὰ τοῦ πλήθους ἐκείνου τῶν ἀνθρώπων, τῶν κτηνῶν καὶ τῶν πραγμάτων, καὶ διασκορπίσαν ἢ ἀνατρέψαν πᾶν τὸ πρόστυχόν διηλθε τρέγον ἀπὸ οὐτήρας διὰ μέσου αὐτῶν. Μικρὰ ὑπῆρξεν ἡ βλάβη· ἡμιόνοι τινες ἢ ἵπποι τρομάξαντες ἐφυγον κατὰ διαφόρους διευθύνσεις ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐβράδυνον νὰ συλληφθῶσιν. Ἡ νεανὶς θὰ ἔπεσε βεβαίως κατὰ τὴν σύγκρουσιν ἀπὸ τινος τῶν ἀμαθῶν, ὅπου θὰ ἐκοιμᾶτο ἴσως, ὅθεν τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ τὴν κρατήσωσιν ἐκεῖ, διότι δὲν θὰ ἐβράδυνον νὰ ἔλθωσι πρὸς ἀναζήτησίν της.

Ἡ νεανὶς ἤκουε ταῦτα πάντα μετὰ προσοχῆς, καὶ ἔχουσα τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ λαλούντος, διότι ἐφοβεῖτο μὴ τὴν ἐνέπαιξεν. Ἀλλ' ὅτε ἐπέσθη περὶ τῆς εὐλαχύνεισός της, ἀνέθραξεν μικρὸν, καὶ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ρίψασα πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν πυκνὴν αὐτῆς κόμην, ἥτις εἶχε πέσει ἐπὶ τοῦ μετώπου της, ἀνέκραξε:

— Ἄμποτε νὰ ἔλθω γρήγορα!... Ἀλλὰ ποῦ με ἐρεῖραν; Ποῦ εἰμὶ;

Καὶ βλέπουσα ἑαυτὴν ἐν μέσῳ τῶσιν ἀνδρῶν, οἵτινες παρετήρουν αὐτὴν περιέργως, ἠρυθρίασεν ἐξ-αἰδοῦσα καὶ ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν.

— Κόρη μου! ἀπήντησεν ὁ Λύκος, δὲν θέλω νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι δὲν ἐμπόρειε νὰ ἦσαι καὶ με καλλίτερον συντροφιάν, διότι τοῦτο θὰ ἦταν μίᾳ μεγάλῃ παλαύρᾳ... ἀλλὰ καὶ τώρα, καθὼς εὐρίσκεισά, εἰσαι ἀσφαλισμένη ὄρα, θὰ ἦσῃν καὶ εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Περαιτωτικῶν. Εἰσαι εἰς τὴν Φλωρεντίαν, πλησίον εἰς τὴν πύλιν τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἀνάμεσα εἰς ἀγαθοὺς καὶ τιμίους νέους, οἱ ὅποιοι ἀνέχουσι εἰς τὰ τάγματα τῆς πολιτοφυλακῆς... Ἐγὼ ὀνομάζομαι

Λύκος καὶ εἶμαι πυροβολητής, διωρισμένος γὰ φροντίαν διὰ τὴν κοτύβριναν, ὅπου εἶναι εἰς τὴν κορφή τοῦ βύργου τῆς πύλης.

— Κύριε Λύκε, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἡ νεανὶς, ἐμπιστεύομαι εἰς σῆς. Ἐστὲ πατήρ μου, ἕως οὗ εὗρω τὸν γνήσιόν μου πατέρα. Δι' αὐτὸ δὲ θὰ σὰς εἰμεθα πολὺ εὐγνωμόνες, καὶ ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ μου, καὶ θὰ παρακαλῶ διὰ σὰς τὴν μητέρα μου ὅπου εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς.

— Ἐγε θάρρος, κόρη μου, εἰσαι ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἰδιούς σου... Μάλιστα τώρα ἐσυλλογίσθηκα ὅτι διὰ νὰ λιγοστεύσῃ ἡ ἀγωνία τῆς πτωχῆς αὐτῆς νεᾶς θὰ ἦτο καλὸν ἕνας ἀπὸ σὰς, ἀν δὴν τὴν ἀδειῖαι ὁ κύριος Βίκος, νὰ τρέξῃ ἐδῶ τριγύρου μήπως ἤθελεν εὔρει τὸν πατέρα της.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς τὸ πληρώσῃ! ἀνέκραξεν ἡ νεανὶς. Εἶτα ἐστράφη πρὸς τὸν Βίκον καὶ, πρῶτην ἤδη φοράν βλέπουσα αὐτὸν ἐν συνειδήσει, ἠθέλησε νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἐσυγγύσθη καὶ ἀπεσύρθη σιωπῶσα.

— Πῶς θέλετε, Λύκε, νὰ τρέξωμεν καὶ νὰ εὕρωμεν τὸν πατέρα της, ἀφοῦ δὲν εἰςεύρωμεν πῶς τὸν λέγουσι;... παρετήρησαν τινές.

— Πηγαίνετε, εἶπεν ἡ νεανὶς, καὶ ἂν ἐν τῷ σκότει ἀκούσετε φωνὴν θρηνοῦσαν καὶ κράζουσαν: Ἀνυλένη! αὐτὸς εἶναι ὁ πατήρ μου, ἂν δὲν ἀκούσετε τοιαύτην φωνήν, σημεῖον ὅτι τὸν ἐφόρευσε ἡ λύπη.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, Μάρκε Γουίδε καὶ Πέτρο Φίλιππε, τρέχετε καὶ ἐρεμνήστε τὰ πέριξ, μὴ ἠθέλετε ἐπιτύχει τίποτε· ἀλλὰ ἐπιστρέψετε γρήγορα καὶ μὴ διαβῆτε τὸν Ἄρνον.

Δύο ἄνδρες ὑπήκουσαν εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην τοῦ Λαυδοβίκου.

— Κόρη μου, ἤρξατο νὰ λέγῃ πάλιν ὁ Λύκος, ἂν δὲν σοῦ ἀνανεῖται πολὺ θλιβερὴν ἐνθύμησιν, εἶπέ με εἰς ποίαν κατάστασιν εἶναι τὰ περίχωρα.

— Ἄ! συμφορά! Τὰ κακὰ ὅπου εἶδα ὑπερβαίνουσι τοὺς λόγους: Πράξεις ἀποτροπαίους! βδελυγμίας δαιμόνων! θηριωδίας! ἐγκλήματα, τὰ ὅποια δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνέγεται ἡ ὑπομονὴ τοῦ Θεοῦ! Ὅποιος διέτρεχε τώρα τὰς τόφους πρὶν εὐτυχισμένης τῶν περιγύρων μας γαίας, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι διατρέχει ἐρημον. Αἱ θύελλαι τῶν οὐρανῶν, οἱ κεραυνοὶ, οἱ σεισμοὶ, ἔλα αὐτὰ φωνημένα δὲν ἠδύνατο νὰ φέρουν τόσην ζημίαν, ὅσην ἐπροξένησαν οἱ ἀσεβεῖς ἐκεῖνοὶ λησταί. Αἱ ἀμπέλοι ἐξεροζώθησαν, τὰ δένδρα κατεκόπησαν, τὸ ἔδαφος ἐγεωρεν ἄνω—κάτω, καὶ οὔτε ἕγνος τῆς πρώην καλλισοφίας φαίνεται. Αἱ οἰκίαι ἐσυρπολήθησαν, αἱ ἐκκλησιαὶ ἐκρημνίσθησαν, καὶ ὅμοιως ταῦτα καὶ ἄλλα μεγαλύτερα ἀκόμη δὲν ἐξίσουνται πρὸς τὰς βασιάνους τῶν δυστυχηῶν κατοίκων. Αἱ γυναῖκες ἐσφύθησαν εἰς τὴν δουλείαν, ἐκρηγάζομεναι εἰς χαμερπεστάτας ἐργασίας, δερδόμεναι, τραυματιζόμεναι... οἱ ἄνδρες ἀπηγγονίσθησαν εἰς τὰ ὀλίγα δένδρα, τὰ ὅποια ἀπέμειναν εἰς τοὺς ἀγρούς, οὐκ ἔτρονον μακροθῶν περιστάσαντες θέματα, ἀλλ' οὐκ ἔτρονον ἐπὶ ἐκ τοῦ πλησίον, διὰ τὴν ἐννοήσῃς πόσα μαρτύρια καὶ πόσους σπαρραγμαῖς ὑπέφερον πρὶν ἀποθανοῦν.

— Μάτια τοῦ Θεοῦ! καὶ ποῦ λοιπόν βλέπετε; ἀνέκραξε διὰ φωνῆς, πρὸς μηκυθμόν

ταύρου ἄλλον ἢ πρὸς κραυγὴν ἀνθρώπου ὁμοίαν, ὁ Λύκος, ὥστε ἡ νεανὶς τρομάξασα ἀνεπήδησεν ἕως φύγι. — Ἄ! ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Λύκος, ὅλα αὐτὰ συμβαίνουν διότι ὑπῆρξαμεν οὐλοί... Ἄν ἤθελε μεινωμεν σταθερῶς εἰς τὸ Ἀρέτσον, τώρα ὁ ἐχθρὸς δὲν θὰ ἐτρέχει εἰς τὴν περίγυρά μας. Καλὰ νὰ πάθωμεν! ἀφοῦ οὐ μεταχειρίζομεθα τὰ χεῖριά διὰ νὰ ὑπερασπιώμεν, ἀνάγκη νὰ στραβωθοῦμε κλαίοντας.

— Ὀ! μὴ γύσετε ἀκόμη ὅλα σὰς τὰ δάκρυα, διότι θὰ σὰς διηγῆθῃ μίαν συμφορὰν τοιαύτην, ὅπου, ἂν σὰς λείψουν τὰ δάκρυα, θὰ συντριβῇ ἡ καρδία σας ἀπὸ τὴν πολλὴν λύπη. Ὁ πατέρας μου ἔχει σπῖτι — ἔπρεπε νὰ εἶπῃ εἶχε — ἀλλὰ ἡ καρδία δὲν ἐμπορεῖ νὰ πιστεύσῃ πῶς εἰς μίαν ἡμέραν δύνανται νὰ ἔλθουν τόσαι συμφοραὶ, ὅπου μόλις ἀρκοῦν μῆνες διὰ νὰ τὰς φαντασθῇ κανεῖς, καὶ ὅμως ἦλθαν εἰς μίαν ὥραν καὶ ἡμεῖς ἐζήταμεν! — ὁ πατέρας μου εἶχε σπῖτι εἰς τὴν κοιλάδα τῆς Γρέθης πλησίον εἰς τὸν ἅγιον Ἰουστῶν. Εἰς ἐν ἀπόκεντρον μέρος, προικυκλωμένον ἀπὸ δένδρα, ἦταν τὸ σπῖτι αὐτό, ἀπλούστατον ἄσυλον τῆς ἀθωότητος. Ἐν αὐτῷ ἐπερνοῦσα ζωὴν ἤσυχον, τὴν ὅποιαν τίποτε δὲν ἐτάραττε, καὶ αὐτὰς ἠῦρεν ἀνάπαυσιν ἀπὸ τοὺς παλαιούς μόχθους του, — διότι ὁ πατέρας μου, πλὴν ἐμοῦ, δὲν ἔχει ἄλλους συγγενεῖς, καὶ συχνὰ κλαίει ἄλλα παῖδιά καὶ τὴν σύζυγον του ὅπου ἔχασε, ἀλλὰ συγγενέτερα τὰ δάκρυά του εἶναι δάκρυα ὀργῆς ὅπου μὲ κάμνουν νὰ τρέμω. Ἦναι τώρα τρεῖς μῆνες, ὅπου ὁ πατήρ μου με στυντρόφεισεν εἰς τὸν κοιτῶνά μου, με ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπόν, με εὐλόγησε καὶ με ἀπεγαίρεισεν εἰπών: Καλὴν ἐντάμωσιν αὔριον! Ἀλλὰ, ὡς ἂν ἔσω προαισθητῶς νὰ τὸν ἀνησυχοῦσε, ἐπέστρεψεν διὰ νὰ μοῦ ὑπενθυμίσῃ νὰ λείψω καλὰ ἀπὸ μέσα τὰ παραθυρόφυλλα, διότι τὸ σπῖτι μας ἦτο χαμηλὸν καὶ τὰ περίχωρα ἦσαν γεμάτα ἀπὸ κακούργους καὶ μεγάλος ὁ κίνδυνος ἀπὸ τοὺς ληστας, καὶ ὄχι στρατιώτας, τοῦ στρατοῦ τῆς συμμαχίας, μέσα δὲ ὑπερασπίσεως εἶχομεν ὀλίγα ἢ κανέν. Ἐγὼ ἔθαυμασα διὰ τὴν ἀσυνήθη αὐτὴν ὑπόψιν, καὶ τὸν ἠρώτησα: Διατί φοβεῖσθε τόσον;... Αὐτὸς δὲ μοῦ ἀπήντησε: Διότι εἶσαι μόνη εἰς τὸν κόσμον... Καθὼς λοιπόν με ἐσυμβούλευσε, ἐκλείσα ἐπιμελῶς τὰ παράθυρα, ἐπειτὰ ἐγονυπέτησα εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ ἐδεήθην κατὰ τὸ σύνθηρος διὰ τὸν πατέρα μου, δι' ὄλους καὶ δι' ἐμέ... Μετὰ ταῦτα κατεκλίθην ἤσυχος, σκεπτομένη νὰ ἐγερθῶ πολὺ πρῶτὸν διὰ νὰ μάσω ἄνη, καὶ νὰ ἐξυπνήσω τὸν πατέρα μου τινάζουσα εἰς τὸ πρόστυπον του τὴν δροσιάν των, καὶ νὰ τὰ περιπαλῶ διὰ τοὺς νυκτερινούς φόβους του... ὁ ὕπνος με κατέλαβεν. Αἴφνης, καίτοι εἶχον κεκλεισμένα τὰ βλέφαρα, λάμψις τις προσέβαλε τὴν ὄρασίν μου. Φοβηθεῖσα μὴ εἶχε παρελθεῖ ἡ ὥρισιμὴ διὰ τὴν ἐνέσθιν μου ὥρα, ἀνεπήδησα ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἠνέψα τοὺς ὀφθαλμούς. Συλλογίσθητε πόσος τρόμος με κατέλαβεν ὅτε εἶδον πλήρη λαμπρῶν τῶν κοιτῶν καὶ τὰς φλόγας ὀλισθαίνουσας φοβερῶς κατὰ μῆκος τῆς στέγης! Ἰτακούσασα εἰς τοῦ φόβου τὴν φωνήν, ἐκαμα ἐν δέμα τὰ φορέματά μου, καὶ ὡς ἤρην

σεβείας, η ευχαρίστησε τους φιλοξενηθέντες την θυγατέρα του.

— Ο! απήγγησεν ο Λύκος, εδῶ δὲν ὑπάρχει λόγος δια ευχαριστίας. Ἡμεῖς δὲν ἔκαμαμεν ἄλλο τι ἢ τῆς εὐπορίας καμποῦσα καλά λόγια. . . . καὶ αὐτὴ εὐχαριζοῦν τόσῳ ὀλίγον, καὶ ἀπαντοῦμεν τόσῳ ματαίως καὶ διὰ κακόν. . . . ὥστε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὰ τὰ ὀλίγα ὅπου εἰπαμεν διὰ καλόν δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν ἐνώ σὰς τὴν ἐυλογία. ὡς πατήρ, καὶ ἀγαθὰ καὶ ἡ παρουσία σὰς μου ἀρκεῖ τὴν ευχαρίστησιν τοῦ γλυκοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, πάλιν καλῶς ὠρεσσε, ἀγαθὲ ἄνθρωπε! Ἄν ὅμως δὲν σὰς προσβάλῃ ἡ πρόταξις μου, ἐν θέλετε νὰ τὴν δεχθῆτε μὲ τὴν αὐτὴν καρδίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἡμεῖς τὴν κάμνομεν, εἶναι εἰς τὸ χεῖρ σὰς νὰ μὰς καταστήσετε, τοὺς εὐτυχεστέρους ἀνθρώπους τῆς γῆς ταύτης (ἐπιγνώρησατε τὰ γοῦδρά μου λόγια, χάριν τῆς εὐλικρινείας τῶν προθέσεων μου. . . .) δεγόμενος μέρος ἀπὸ τὰ χρήματά μας.

— Ο Λύκος εἶναι ἀνώτερός μας καὶ κατὰ τὴν ἀνδρείαν, καὶ κατὰ τὴν γενναϊότητα, καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ κατὰ πάντα! ἀνεκράξαν οἱ νέοι.

— Διὰ τὴν ἡλικίαν, δυστυχῶς, εἶναι ἀλγῆς, καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω. . . . ἀλλὰ διὰ τὰ ἄλλα — καὶ ὡς ἐγγὺ ὅστι καὶ ἂν ἐγγὺ — εἶθε ψεύσταις.

— Κύριε, ἡ φιλοφροσύνη σας ὑπερβαίνει πάντα λόγον. Σὰς ευχαριστῶ ἀπὸ καρδίας. Ἀπὸ τοῦ ναυαγίου τῆς τύχης, μὲ ἀπέμειναν ἀκόμη ἀρκετά, ὥστε νὰ διατρέψω ἐμὲ αὐτόν καὶ τὸν μικρὸν μου οἰκογένειαν, ἕως οὗ ὀφείλομαι μὲν εἰς τὴν χάριαν σας, ὅταν δὲ ἀπαλλαγῶμαι αὐτοῦ, ἐλπίζω ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μοῦ χάρισῃ ἀκόμη τόσῃ ζωῆν, ὥστε νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὴν πρῶην αὐτῶν κατάστασιν τὰς γαίας μου, νὰ ἀνοικοδομήσω τὴν οἰκίαν μου.

— Ἀμήν! Ἀμήν! . . . ἀπήγγησαν ἐν χερσὶ οἱ περιεστάντες.

— Καὶ ὁμοῦς, εἶπεν ὁ Λύκος, ἐπειδὴ εἶσθε γέροντες, θὰ ἦτο καλλίτερον ἂν καταφύγετε εἰς τὴν Λουκκάν ἢ τὴν Σιδωνίαν, διὰ νὰ μὴ ὑποφέρετε τὰ κακὰ τῆς πολιορκίας, καθὼς ἐπράξαν καὶ οἱ πλουσιώτεροι τῶν ἐμπόρων μας.

— Ὁ εμπορὸς δὲν γνωρίζει πατρίδα. Τὰ αἰσθημάτων του καὶ αἱ ἀναμνήσεις του εἶναι εἰς τὸ κιβώτιόν του: — καὶ εἶναι εὐκολόν νὰ μεταφερθῇ ἐν κιβώτιόν. Ὁ γεωργὸς στήκειν τὸν ἄγρον του ὅλην του τὴν ἀγάπην, τοὺς κόπους καὶ τὰς ἀναμνήσεις — εἴτε καλὰς, εἴτε κακάς, τῆς ζωῆς του: — καὶ οἱ ἄγροι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μεταφερθῶσιν ἀπὸ ἓνα εἰς ἄλλον τόπον. Δι' ἐμὲ εἶναι ἀνάγκη νὰ μείνω εἰς τὴν πατρίδα ἢ ζῶν ἢ νεκρός.

— Δὲν ἐνόησα νὰ σὰς συμβουλεύσω νὰ ἐγκαταλείψετε ὅλως διόλου τὴν πατρίδα, ἀλλὰ νὰ μείνητε μακρὰν ὅσῳ διάρκοῦν οἱ κίνδυνοι τοῦ πολέμου.

— Εἶτε μακρὰν εἶμαι, εἴτε πλησίον, οἱ κίνδυνοι τῆς πατρίδος μου θὰ μοῦ πρόξενουσι πάντοτε τὴν αὐτὴν θλίψιν, καὶ ὡς μεγαλύνονται ἂν ἦμαι μακρὰν, διότι θὰ ἐπαυξάνονται ὡς ἐκ τῆς ἀγωνίας τῆς ἀβεβαιότητος καὶ τοῦ φόβου. Καὶ τί; Μὴ καὶ οἱ βραχίονες οὗτοι δὲν ἔχουσιν ἀκόμη ἀρκούσασιν ἰσχύον, ὅπως χρησιμεύσωσιν πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος; Εἶναι ἀνάγκη ὁ στρατός, εἰς τὸν ὅποιον πολέμουσιν, ὡς στρατιώται ὁ ἐξήκοντος ἡμερῶν καὶ ὁ δεκαπενταετῆς νέος. Θὰ ἡμαί δὲ ἀρκετὰ εὐ-

τυχῆ, ἐν ἡμῶν θὰ νὰ ἀσπασθῆτε εἰς τὴν ἰσχύον γὰρ τῆς γενναϊότητος μου τὰς τελευταίας ἡμέρας ζωῆς, ἡ ὁποία διαφόροτρόποις ἐβάσανθη. Θὰ ἐκάλω καὶ ἐγὼ εἰς τὰς τάρφους, θὰ φέρω χροῖα εἰς τὸς προμαχῶνας, θὰ δίδω ὄπλα εἰς τοὺς πολέμουστας, — καὶ ἀφοῦ ἀπολεσθῇ ἅπασα ἐλπίς, θὰ κρημνισθῶ ἀπὸ τοῦ τεύχους καὶ ἀποθνήσκων οὕτως ἴσως συντρίβω καὶ κανένα ἐγθρόν. Ἄν δὲ, καθὼς ἐλπίζω, ὑπεριστάσῃ τὸ δίκαιον τῆς πατρίδος, ἀποθνήσκων θὰ κρημνισθῶ ὑπὸ τὴν προστασίαν φιλοστοργωτάτης μητρός — ἦτοί τῆς Φλωρεντίας. Ἀλλ' ἀπεναντίας (καὶ ὁ Χριστὸς νὰ μακαρίσῃ τὸν κακὸν σκοπὸν), ἀπολεσθῇ ἡ ελευθερία, τί μὲ ἐνδιέφερε ἡ ζωῆ; Μετὰ τὸν θάνατον καὶ τῆς ζωῆς τοῦ δουλοῦ, μὴ μόνη ὑπάρχει διαφορά; ὅτι οἱ νεκροὶ δὲν αἰσθάνονται, ἐνῶ οἱ ζῶντες φθείρονται ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀλύσεων. Ἐλέγη μου! σὺ κάμνω γνωστὴν τὴν διαθήκην μου, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν γενηαίνων αὐτῶν ἀνδρῶν: ἂν ὁ Ἐσπερμένος Λέων μὲνιῃ σύμβολον τῆς Δημοκρατίας, ζῆθι, φυλαχθῆτι διὰ τὴν ἀγάπην τῆς συζυγοῦ. — διὰ τὰς ἀγνοίας φροντίδας τῆς μητρός: — ἂν ὁμοῦς ἰσχυροῦσιν αἱ Σφαίραι, . . . ἴδου . . . λάβε τὸ ἐγγυητικὸν τοῦτο. ἀνάγκη μικρὸν, δύναται νὰ λύσῃ μίαν ζωὴν ἀπὸ τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος.

Ὁ Λουδοβίκος ἐκινήθη αἰφνης καὶ σταθεῖς ἐνώπιον τοῦ γέροντος εἶπεν αὐτῷ.

— Κύρ Λουκκάνωνιε, μὲ ἀναμνήσειτε.

— Ο! ἂν σὰς ἀναμνήσει, — ἀπήγγησεν ἀμέσως ὁ γέρον, προχωρήσας καὶ ἐναγκαλισθῆς αὐτόν. — Κύριε Λουδοβίκε, ἐγεινετε ἀρεϊμάνιος καὶ ρωμαλαίος. Ἴδετε ὀλίγον πὸς αὐξήσατε, τί νὰ εἰπῆ κανεὶς, μὲ τὴν ἡμέραν. Ὁ πατήρ σας — μὲ συγχωρεῖτε, ἂν σὰς ἀναμνήσω τὴν λύπην — μὰς ἀψῆσε χρόνια. — Ὁ πτωχός! ἤξιζε νὰ ζῆσιν πολὺ περισσώτερον, ἀλλὰ ὁ Θεὸς εἰξεύρει τί κάμνει ἐνῶ ὁμοῦς δὲν θὰ παρηγορηθῶ. Δὲν ἡλίπισα, οὐδὲ ἐπεθύμουν νὰ ζῆσω περισσώτερον ἀπὸ αὐτόν. Κακὸς καιρὸς, παιδί μου! ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ὅλως διόλου δυστυχισμένος δι' ὅποιον, ὡς σῆς, ἐκληρονομήσῃ τόσῳ πολλὰς ἀρετάς.

— Κύρ Λουκκάνωνιε, σὰς ευχαριστῶ τώρα διὰ τοὺς καλοὺς σας λόγους. ἀλλὰ περὶ τούτου θὰ ἐμειλήσασιν ἀργότερα μὲ τὴν ἰσχύον μας. Κάτι ἄλλο ἤθελα νὰ σὰς εἰπῶ ἢ ἐνόηλησις τοῦ ἄρομου, τὰ βάσανα ὅπου ὑπεφάρατε, ἦσαν πολλὰ, ὥστε πρέπει νὰ ἔχετε ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Ἐδῶ πλησίον, εἰς τὴν γειτορίαν τῆς ἁγίας Ευτυχίας, εἶναι ἡ οἰκία τοῦ ἀποθανόντος φίλου σας: ἡ μήτηρ μου καὶ οἱ ἀδελφοὶ μου κατοικοῦσιν εἰς Πίσαν πρὸ πολλοῦ: δὲν δύναται δὲ νὰ ἐπιστρέψω, διότι οἱ ὁδοὶ εἶναι κλεισμέναι. Ἐλθετε, καὶ δεχθῆτε τὴν φιλοξενίαν.

— Ὅχι, δὲν συγκατανοεῶ.

— Σκεφθῆτε ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ φίλου σας δὲν ἀξίζει μίαν ἄνοιαν, καὶ ἡ ὑπερηφάνια ὅταν ἦναι μεγάλη καταργα ὑπεροφία.

— Ἄς ἦναι ὡς θέλετε, κύριε! Φίλοι ἀπὸ μίας στίγμης, θὰ εἰμῶτα τότε τοῦτο διὰ βίου. Δότε μοι τὴν χεῖρα. — Καθὼς ἂς χεῖρες, δε ἐνωθῶν αὐτῶ καὶ αἱ καρδίαι μας. Λύκε, ἐγὼ, αὐτὸς καθ' αὐτόν, δὲν εἶμαι τίποτις ἀλλὰ ἂν ποτε θελήσῃτε νὰ πληρωθῆτε διὰ τῆς καρδίας μου, εἶμαι ἐτοιμὸς νὰ σὰς τὴν φτελλῶ ἐντὸς ποταμοῦ εἰς τὴν οἰκίαν σας. γὰρ ἔσται!

Καὶ ἀποχαιρετήσας διὰ τῆς χεῖρός, κλι-

νὸν δεξιά καὶ ἀριστερά, τὸ σῶμα ἀνεχώρησε.

Ὁ Λύκος, λαβὼν τὸν λαμπτήρα, ἐφώτισεν αὐτοὺς τὴν ἔδον, φηθούσων!

— Νὰ πληρωθῶ! Τὴν καρδίαν! Τὴ διαβολοπαράματα εἶναι αὐτὰ! Μὴ ἔγω μούτρα καννιβάλου! . . . Κύριε Λουκκάνωνιε, προσοχῆ μὴ κτυπήσετε. ἀνάγκη γὰρ. . . . εἶθε εἶναι ἓνα σκαλοπάτι νὰ καταβῆτε. Καλὰς ἐντάμιωσες. Καλὴν νύκτα. Καὶ σῆς Ἀνδρέην, μὴ μὲ λησιμονῆτε εἰς τὴν προσευχὴν σας.

— Χαίρετε. Καλὴν νύκτα. Αἱ λέξεις αὐτὰς ἠκούσθησαν ἀναλλασσόμεναι ἀμφοτέρωθεν. . . . Εἶτα ὅτι.

Ὁ Λύκος ἐπανελθὼν ἀπέθετο τὸν λαμπτήρα, ἐτυλίχθη διὰ τοῦ στρατιωτικῶ αὐτοῦ μανδύου καὶ κατεκλίθη ἐπὶ τοῦ βραχίου, φηθούσων.

— Λύκε, ἐντροπή! Ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος εἶναι κατὰ τὸ ἓνα τρίτον γερωνότερος ἀπὸ σέ. Εἶδε τὸ σπῆτι του καμμένο καὶ τὴν περυσίαν του ἐσκαρπισμένην, τὰ κτήματα του καταστράμμένα, καὶ ὁμοῦς δὲν ἔλασεν τὴν πίστιν του. Ἐλπίζει, εἶναι γεράτος θάρρος καὶ δὲν τὸν τρομάζει ὁ θάνατος. Καὶ σὺ, ἀπεναντίας, ἀμφιβάλλεις, ἀπελπίζεσαι. . . . καὶ τὸ χειρότερον, ἀπελπίζεις καὶ τοὺς ἄλλους. Καὶ ὁμοῦς αὐτὸς δὲν εἶναι στρατιώτης, ἐνῶ σὺ ἀνατράφηκες καὶ ἐμεγάλωσαι εἰς τὰ στρατιώτα. Πῶθεν πρόσργετι τοῦτο; Νὰ! πρόσργετι ἐκ τοῦ ὅτι ἐκεῖνος ἐγγὺ ἔγραθῆν καρδίαν καὶ καλὸ κεφάλαι. Καὶ σὺ, Λύκε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καρδίαν δὲν ἔχεις κακὴν. καλίστῃ ἐμπροσθε νὰ ἰσχυρισθῆ κανεὶς ὅτι ἔχεις καλὴν — ἀλλὰ κεφάλαι; . . . Ἄ Λύκε! ἐμπροσθε τώρα ὅπου εἶσαι μόνος, νὰ τὸ ἐξομολογήσῃς εἰς τὸν αὐτόν σου, ὅτι δὲν νοιώθεις καυκαύτης, ὅτι εἶσαι ἓνα μεγάλο καὶ ὀλοστρογγυλὸν μῆδενικόν. . . . καὶ ὅτι δὲν βλέπεις μακρότερα ἀπὸ τὴν μύτη σου.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἡ νέα διεύθυνσις τῆς «Ἑβδομάδος» χάριν ποικιλίας θέλει παράσχει τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς ἕτερον μυθιστόρημα ταχυτέρας ἀράσεως. Τὸ πρῶτον ἄλλως τε μέρος τῆς «Πολιορκίας τῆς Φλωρεντίας», ἐν ᾧ περιέχονται αἱ ἰδέαι, ὡς ἡ Διευθυνοσας τῆς «Ἑβδ ο μ α δ ος» ἐθεώρησε καλόν νὰ μεταδώσῃ τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς, ἀπατελεῖ οἶοναι προομιον ἀνεξάρτητον.

Βραδύτερον θέλωμεν φροντίσει ὁπως ἀντὶ ἐλαχίστου τιμήματος δώσωμεν καὶ τὰ λοιπὰ μέρη, τὰ περιέχοντα τὴν κυρίως Πολιορκίαν, εἰς τοὺς ἐκ τῶν κκ. ἀναγνωστῶν τῆς «Ἑβδ ο μ α δ ος» ἐπιθυμούντας ταῦτα.